

ind paa. Jeg tror, at der over den enkelte Kommunes større eller mindre Lyst til at hjælpe den fattige, vil komme til at staa en over det hele Land udbredt Stemning, der vil tvinge alle ind paa den rette Vej, fra Nabokommuner og fjernere Egne vil der falde et Lys over den Kommune, der stiller sine fattige anderledes, end den burde, som vil tvinge den til at tage Skeen i en anden Haand. Det er i min Tro paa denne Begivenhedernes Logik, at jeg kan være med til at stemme for et Forslag, som jeg i dens Enkeltheder maa anse for uheldigt og for manges Vedkommende ubrugeligt og uberegneligt; men netop i min Tro til Principernes Magt over Personerne og over Forholdene er det, at jeg kan stemme saaledes, som jeg agter at afgive min Stemme. Men hvis man vil smigre sig med, at vi saa Fred i Landet, at der vil være indre Ro i Kommunerne, naar denne Lov vedtages, tror jeg, man tager højlig fejls. Jeg tror, man med Sikkerhed kan spaa, at der vil blive større Strid rundt omkring i Kommunerne, det vil udvikle sig til Grupper, der kæmpe med hinanden, fordi der paa den ene Side vil staa mangfoldige, som med Lovens i Haanden mene at have en Ret hjemlet, som man fra den anden Side ikke vil være saa oplagt, som man skulde være, til at imødekomme. Jeg tror ikke, man skal smigre sig med Haabet om at være naaet til Enden med Udviklingen af denne Sag i Kommunerne. Vi ville ved Lovens Vedtagelse staa ved Begyndelsen af den. Der vil blive Strid og Sammenstød, men der vil paa Grundlag af den Ret, Loven hjemler, ogsaa komme en Organisation, en samlet Optræden og derigennem et Stød til, at Sagen kommer videre og videre frem. Naar jeg altsaa stemmer for Loven, gør jeg det i fuld Bevissthed om, at jeg stemmer for noget, hvis Enkeltheder jeg paa ingen Maade er i Stand til at billige; men efter at jeg har taget mit Forbehold ved paa et tidligere Standpunkt at have stemt for de Vædringsforslag, der efter min Mening bedre kom Kravene i Møde, saa betyder denne min sluttelige Afstemning netop kun dette, at jeg stemmer for Godkendelsen af et af de Principper, som tidligere kun Oppositionen har været med til at kæmpe for, men som i dette Øjeblik ogsaa Regeringspartiet har anerkendt, og den Anerkendelse vilde jeg nødvendig, skulde spredes for alle fire Vinde og fordufte.

R. Nielsen: Naar jeg har bedt om Ordet, er det væsentlig for at begrunde min Afstemning. Der er nemlig her, som ved flere tidligere Lejligheder, faldet Ytringer,

der synes at have Vrinde andet Steds. Det er ikke hændet mig saa sjældent ved Møder om Sommeren, at naar jeg har forsvaret mig mod en eller anden Ting, saa har man sagt: Men du har stemt for det og det Forslag, og saa har jeg skullet have Ansvar, ikke alene for Afstemningen, men ogsaa for de forskellige Begrundelser, der fra den ene eller anden Side have været lagte ind deri. Dette har ført til, at jeg har faaet Lyst til at sige et Par Ord til Begrundelse af min Afstemning i denne Sag. Det vil findes naturligt, at jeg nu efter de mange Taler, der ere holdte, kommer til at knytte mine Bemærkninger til adskillige af de faldne Ytringer. Jeg skal da drage en frem, der er falden ved en tidligere Lejlighed ved Behandlingen af denne Sag, fordi den møder mig straks, og fordi jeg paa ingen Maade kunde billige det, som laa deri. Det blev nemlig udtalt af det ærede Medlem for Sørs Amts 1ste Valgkreds (Sauridsen): Skal dette Forslags Løsning være Gennemførelsen af det sociale Spørgsmaal? Det ærede Medlem talte i det hele taget, som om alle, der vare stemte for dette Forslag, derigennem havde erkendt, at det var Løsningen af det sociale Spørgsmaal. Det erkender jeg ikke. Tværtimod, jeg er enig med den sidste ærede Taler i, at det er ikke Løsningen, men kun Begyndelsen paa Løsningen. Jeg mener, at Løsningen af det sociale Spørgsmaal — jeg tænker særlig paa, at de store Masser af Befolkningen, som paa deres gamle Dage ikke ere i Stand til at ernære sig uden Fattigvæsenet, kunne blive hjulpede paa anden Maade, saaledes at Samsundet føler sig forpligtet i saa Henseende — hører til Tidens største Opgaver; men det mener jeg, ikke løses ved det, der her sker. Her have vi, om man vil, ligesom taget fra den nederste Ende og taget dem, som trænge haardest, men saa er der fuld Joje til, som det blev udtalt for af det ærede Medlem, som talte for mig (Trier), at gaa videre i det Spor. Vi have da, som vi alle kunne se, lige oven over den Klasse, der her er Tale om at hjælpe, en Klasse, som har gjort store Anstrængelser i de sidste Aaringer for selv at gøre noget i den Retning, og det er en Klasse, som naturligvis ogsaa maa hjælpes. Jeg har nu den Opfattelse, at er det første Skridt gjort, er det andet ikke nær saa vanskeligt at gennemføre som, naar vi blive staaende paa bar Bund. Det er altsaa ikke Meningen at fritage Staten, som et æret Medlem en Gang har sagt, for den Samsundsopgave; og det er heller ikke Meningen, som det er sagt i Dag af det ærede Medlem for Rø-